

[Waldorff]

uanset hvad regeringen er gået hen og har erklæret på forskellige tidspunkter, så har man gang på gang, augustforlig efter augustforlig, udhulet de resultater, hvor beskedne de end måtte være, som arbejderne har opnået ved overenskomsterne. Det vil ske igen, også uanset hvad der bliver erklæret herfra i dag. Det må arbejderne selvfølgelig vide under de igangværende overenskomstforhandlinger. Men det problem løser man ikke ved at prøve at aftvinge regeringen en eller anden garanti for, at f. eks. boligudgifterne ikke skal stige. Det tror vi i hvert fald ikke en døjt på, og vi er i øvrigt imod, at man på den måde forsøger at, skal vi sige få garantier fra regeringen, fordi det i princippet indeholder en accept af hele det indkomstpolitiske projekt.

Det, man derimod kan gøre, er at arbejde på at ændre hele overenskomstinstitutionen, og et af de mest perspektivrige krav, som jeg før har nævnt herfra, er det, som er rejst fra Specialarbejderforbundet om genforhandling af overenskomsterne i forbindelse med eventuelle nye afgifter og nye skatter eller, det kunne man udbygge det med, udhuling gennem takstforhøjelser og boligudgifter. På længere sigt må man selvfølgelig satse på yderligere at ændre overenskomstinstitutionen igennem løbende forhandlingsmuligheder og konfliktmuligheden.

Men pointen i dette er, at i stedet for at stille sig op og appellere til regeringen om ikke at øge boligudgifterne og det ene og det andet, så må man selvfølgelig afvise et sådant samarbejde med statsmagten fra fagbevægelsens side, og så må man erklære statsmagten krig, sådan som man har gjort det i England.

Det skal jo lyde så pænt, når centrumdemokraterne i deres forespørgsel henviser til, at man ikke vil skabe usikkerhed og sådan noget omkring de igangværende overenskomstforhandlinger, men vi ved jo godt, at centrumdemokraterne er et parti, der støtter nulløsninger som det maksimale, at man støtter overenskomstindgreb, når det kommer dertil. Det er jo ikke arbejderne, centrumdemokraterne vil gå i forbøn for med deres forespørgsel. Det er snarere sådan, hvis det endelig er sådan, at man er bekymret i forbindelse med overenskomstafslutningen, at man er bange for, at arbejdsgiverne skal bli-

ve udsat for for hårdt pres under de igangværende overenskomstforhandlinger.

Men det egentlige indhold i denne forespørgsel er jo den sædvanlige leflen og smisken for parcelhusejerne, som vi oplever gang på gang fra centrumdemokraternes side. Man vil simpelt hen benytte lejligheden til endnu en gang at føre sig frem som boligejernes forsvarer. Vi har den opfattelse, at centrumdemokraternes politik reelt ikke indeholder et forsvar for det store flertal af parcelhusejeres interesser, men det vil jeg komme tilbage til.

Statsministerens svar til centrumdemokraterne, som bl. a. vil have denne værdistigningsafgift væk, var sådan set paradoksalt, når han henviser til regeringserklæringen. Regeringen har tilsyneladende samme mål som centrumdemokraterne i forhold til overenskomstafslutningen, nemlig maksimalt en nulløsning for arbejderne. Alligevel har regeringen i forbindelse med regeringserklæringen brugt værdistigningsafgiften som et tilbud til arbejderne for at få dem til at holde igen, altså en gulerod, som de kunne få, hvis de i øvrigt ville holde igen med deres overenskomstkrav.

I den forbindelse har man udlagt værdistigningsafgiften som et konkret eksempel på, at der er tale om indkomstpolitik for andre grupper i samfundet end arbejderne. Det er naturligvis det rene og skære vrøvl. For det første er det rigtigt, at det ikke kun er arbejdere, som bor i deres eget hus, og som kan konstatere værdistigninger på deres eget hus. Derfor kan man godt sige, at det er begrænset, hvor meget gulerodseffekt der er i den side af værdistigningsafgiften. Dertil kommer, at det langt fra er alle selvstændige, de, som ikke er lønarbejdere, der har deres hovedindtægt i form af værdistigninger på jord og fast ejendom. Det er nogle langt mere oplagte ting som kuponklipper, indtægter ved selvstændig virksomhed, som ikke er omfattet af indkomstpolitikken på nogen som helst måde. Det er altså et, skal vi sige sølle forsøg på at stikke lønarbejderne blå i øjnene i forbindelse med overenskomsterne.

Det paradoksale er, at man altså her står i en situation, hvor regeringen og centrumdemokraterne er enige om ikke at give arbejderne mere end en nulløsning, men hvor man fra den ene parts side siger: så må vi fjerne værdistigningsafgiften, medens man